

Zaak C-913/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

13 december 2019

Verwijzende rechter:

Sąd Rejonowy w Białymstoku (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

18 november 2019

Verzoekende partij:

CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

Verwerende partij:

Gefion Insurance A/S [OMISSIS] [(Denemarken)]

[OMISSIS]

BESLISSING

18 november 2019

De Sąd Rejonowy w Białymstoku VIII Wydział Gospodarczy (rechter in eerste aanleg, bevoegd voor ondernemingsrecht Białystok, Polen) [OMISSIS]

[OMISSIS] [samenstelling van de rechtsprekende formatie]

na op 18 november 2019 te Białystok

ter raadkamerzitting

kennis te hebben genomen

van de vordering van CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

tegen Gefion Insurance A/S (Denemarken)

inzake een betaling

beslist:

I. Krachtens artikel 267, tweede alinea, VWEU worden aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de hiernavolgende prejudiciële vragen voorgelegd:

1) Moet artikel 13, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 10 van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 *betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken* aldus worden uitgelegd dat niet is uitgesloten dat, in een geschil tussen, enerzijds, een handelaar die van een getroffene een schuldvordering jegens een verzekeringsmaatschappij uit hoofde van burgerlijke aansprakelijkheid heeft verworven en, anderzijds, deze verzekeringsmaatschappij, de bevoegdheid van de rechterlijke instantie wordt vastgesteld op grond van artikel 7, punt 2, of artikel 7, punt 5, van de verordening?

2) Indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord: moet artikel 7, punt 5, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 *betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken* aldus worden uitgelegd dat een handelsvennootschap die actief is in een lidstaat en zich bezighoudt met het afwikkelen van gevallen van materiële schade in het kader van de verplichte verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid van houders van motorrijtuigen [Or. 1] en die actief is in het kader van een overeenkomst met een verzekeringsmaatschappij die in een andere lidstaat is gevestigd, een filiaal, agentschap of andere vestiging van die verzekeringsmaatschappij is?

3) Indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord: moet artikel 7, punt 2, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 *betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken* aldus worden uitgelegd dat deze bepaling een autonome grondslag vormt voor de bevoegdheid van de rechterlijke instantie van de lidstaat waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan, voor welke rechter de schuldeiser die van de getroffene de schuldvordering uit hoofde van de verplichte wettelijke aansprakelijkheidsverzekering heeft verworven, een vordering jegens de in de andere lidstaat gevestigde verzekeringsmaatschappij instelt?

II. Krachtens artikel 177, lid 1, punt 31, van de kodeks postępowania cywilnego (wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „k.p.c.”) wordt de behandeling van de zaak geschorst totdat de procedure voor het Hof is beëindigd.

Motivering

Feiten

1. Op 28 februari 2018 heeft zich een aanrijding voorgedaan tussen het voertuig van de getroffene A.M. en het voertuig van de veroorzaker, die op dat ogenblik een verzekering tegen wettelijke aansprakelijkheid voor houders van motorrijtuigen had afgesloten bij Gefion Insurance A/S.
2. Tijdens de reparatieperiode en meer bepaald op 1 maart 2018 heeft de getroffene onder bezwarende titel een overeenkomst inzake de huur van een vervangend voertuig gesloten met de reparatiewerkplaats (die actief is als vennootschap onder firma). Diezelfde dag heeft de getroffene in het kader van de financiële afwikkeling van de verhuurdienst de toekomstige schuldvordering jegens verweerster tot terugbetaling van de huurkosten overgedragen aan de reparatiewerkplaats. Na afloop van de huurovereenkomst en meer bepaald op 7 juni 2018 heeft de werkplaats een btw-factuur voor de door haar verrichte dienst uitgereikt. **[Or. 2]**
3. Op 25 juni 2018 heeft verzoekster door middel van cessie van de schuldvordering van de reparatiewerkplaats het recht verworven om de schuldvordering tot terugbetaling van de kosten voor de huur van het vervangende voertuig van verweerster in te vorderen.
4. Verzoekster heeft verweerster bij brief van 25 juni 2018 verzocht om betaling van het op de factuur vermelde huurbedrag. Het betalingsverzoek is verzonden naar het adres van de vennootschap Polins spółka z ograniczoną odpowiedzialnością met statutaire zetel te Żychlin. Deze vennootschap behartigt de belangen van verweerster, die een buitenlandse verzekeringsmaatschappij is, in Polen.
5. De afwikkeling van het schadegeval is namens verweerster verricht door Crawford Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. In het besluit van 16 augustus 2018 heeft deze vennootschap een deel van het gevorderde bedrag aan terug te betalen huurkosten erkend. Zoals vermeld in het besluit is de factuur voor de verhuurdienst gedeeltelijk gecontroleerd. Dit is gedaan „in naam en voor rekening van Gefion Insurance A/S”. In het laatste gedeelte van het besluit is gewezen op de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij Crawford Polska sp. z o.o., die de door de verzekeringsmaatschappij gemachtigde entiteit is.
6. Het besluit betreffende het schadegeval bevatte tevens informatie over de mogelijkheid tot het instellen van een vordering tegen Gefion Insurance A/S „hetzij overeenkomstig de bepalingen betreffende de algemene bevoegdheid, hetzij voor de rechterlijke instantie die bevoegd is voor de woon- of vestigingsplaats van de verzekeringnemer, de verzekerde, de begunstigde of de rechthebbende uit hoofde van de verzekeringsovereenkomst”.
7. Verzoekster heeft op 20 augustus 2018 een vordering bij een Poolse rechterlijke instantie ingesteld. In de motivering van de bevoegdheid van de aangezochte

rechterlijke instantie heeft hij verwezen naar de door verweerster openbaar gemaakte informatie dat zijn voornaamste vertegenwoordiger in Polen de vennootschap Polins sp. z o.o., gevestigd te Żychlin, is. Verzoekster heeft verzocht om betekening van de voor verweerster bestemde stukken aan het adres van Polins sp. z o.o.

8. Op 11 december 2018 is een betalingsbevel uitgevaardigd, dat tezamen met de vordering is betekend aan het adres van Polins sp. z o.o. [Or. 3]
9. In de eerste memorie (verweerschrift tegen het betalingsbevel) heeft verweerster verzocht om afwijzing van de vordering wegens onbevoegdheid van de Poolse rechterlijke instantie. Als relevante bepaling betreffende de rechterlijke bevoegdheid heeft hij artikel 5, lid 1, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 *betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken* (hierna ook: „verordening”) vermeld. Hij heeft aangevoerd dat verzoekster niet de status van verzekeringnemer, verzekerde of begunstigde heeft, maar een professionele entiteit is die zich bezighoudt met het opkopen van schuldvorderingen uit hoofde van verzekeringsovereenkomsten en derhalve geen gebruik kan maken van de mogelijkheid tot het instellen van vorderingen bij een rechterlijke instantie van een andere lidstaat dan die waar de verzekeraar gevestigd is.
10. In de motivering van zijn verzoek om afwijzing van de vordering heeft verweerster verwezen naar het arrest van 31 januari 2018 in zaak C-106/17. Hij heeft gewezen op de beschermende functie van artikel 13, lid 2, van verordening nr. 1215/2012 en heeft verwezen naar de uitspraak van het Hof dat een persoon die een beroepsactiviteit uitoefent op het gebied van de invordering van schadevergoedingsvorderingen van verzekeraars, als contractuele cessionaris van dergelijke schuldvorderingen niet de bijzondere bescherming van het forum actoris kan genieten.
11. In het volgende gedeelte van het verweerschrift is verweerster tevens ingegaan op de inhoud van de vordering.
12. De door verweerster gevolmachtigde raadvrouw heeft haar bevoegdheid om namens verweerster op te treden afgeleid uit de haar door Crawford Polska sp. z o.o. namens verweerster verleende volmacht. Daarenboven heeft zij de door de gemachtigde leden van de raad van bestuur van Gefion Insurance A/S aan Crawford Polska sp. z o.o. verleende volmacht overgelegd. Deze volmacht omvat de „volledige beoordeling van vorderingen”, alsmede het „vertegenwoordigen van Gefion in alle procedures [...] voor rechterlijke instanties en andere overheidsdiensten”.
13. Verwijzend naar het verzoek om afwijzing van de vordering wegens onbevoegdheid [van de aangezochte rechterlijke instantie] heeft verzoekster aangegeven dat verweerster staat ingeschreven op de lijst van in Polen [Or. 4]

aangemelde verzekeringsmaatschappijen van de EU/EVA-lidstaten, die onder toezicht staan van de Komisja Nadzoru Finansowego (financiële toezichthoudende autoriteit; hierna ook: „KNF”). Verweerster verkoopt polissen in Polen en derhalve is het onaanvaardbaar dat een reparatiewerkplaats die haar diensten afwikkelt door middel van andere betaalmiddelen dan contanten en die van een getroffen een schuldvordering overneemt niet in staat zou zijn om de terugbetaling van reparatiekosten in te vorderen voor de rechterlijke instantie van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan en de reparatie is verricht. Verzoekster geeft aan dat werkplaatsen in een dergelijke situatie, wanneer Gefion Insurance A/S de verzekeraar van de veroorzaker is, weigeren om reparaties uit te voeren of dat de klant in dat geval wordt geacht de reparatie zelf te betalen en vervolgens een schadevergoeding van verweerder te eisen.

Rechtsoverwegingen

Motivering van de verwijzing

14. Om te beginnen zij opgemerkt dat Denemarken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Overeenkomst tussen de Europese Unie en het Koninkrijk Denemarken de Commissie bij brief van 20 december 2012 in kennis heeft gesteld van zijn besluit om verordening (EU) nr. 1215/2012 ten uitvoer te leggen. Dit betekent dat verordening nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 *betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken* in de onderhavige zaak van toepassing is, want verweerster is een Deense verzekeringsmaatschappij.
15. Overeenkomstig de bepalingen van het burgerlijke procesrecht bestaat één van de fundamentele verplichtingen van een rechterlijke instantie erin gedurende de gehele procedure de eigen bevoegdheid te toetsen (artikel 1099, lid 1, eerste volzin, k.p.c.). De behandeling van een zaak door een onbevoegde rechterlijke instantie heeft tot gevolg dat de procedure ongeldig is (artikel 1099, lid 2, k.p.c.). Het geschil is aanhangig tussen partijen die gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie. Dat betekent dat de rechterlijke instantie haar eigen bevoegdheid dient vast te stellen krachtens verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 *betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken*. Derhalve past de rechter de bepalingen van het Unierecht rechtstreeks toe. **[Or. 5]**

Dit is ook gerechtvaardigd indien de verweerder de onbevoegdheid van de aangezochte rechterlijke instantie aanvoert.

16. De rechtsvraag waarop de prejudiciële verwijzing betrekking heeft, leidt tot verschillen in de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties, die in

vergelijkbare feitelijke omstandigheden tegenstrijdige beslissingen geven.¹ Het voortduren van een dergelijke situatie kan leiden tot een feitelijke beperking van het recht op toegang tot de rechter van entiteiten die genoodzaakt zijn zich in een andere lidstaat tot de rechter te wenden. In het geval van een korte verjaringstermijn van drie jaar kan dit betekenen dat een vordering tot schadevergoeding ondoeltreffend is.

Toepasselijke bepalingen

17. Verweerster verwijst naar het arrest van het Hof van 31 januari 2018 in zaak C-106/17, waarin is aangegeven dat *artikel 13, lid 2, van verordening nr. 1215/2012, gelezen in samenhang met artikel 11, lid 1, onder b), van die verordening, aldus moet worden uitgelegd dat die bepaling niet kan worden aangevoerd door een natuurlijke persoon van wie de beroepsactiviteit met name bestaat in het instellen van schadevorderingen tegen verzekeraars en die zich op een met het slachtoffer van een verkeersongeval gesloten overeenkomst voor de cessie van een schuldvordering beroept om de burgerlijkeaansprakelijkheidsverzekeraar van de veroorzaker van dat ongeval te dagvaarden voor een rechter van de lidstaat waar de getroffen zijn woonplaats heeft en die niet de lidstaat is waar de verzekeraar is gevestigd*. Zonder de geldigheid van de hierboven uiteengezette argumentatie van het Hof ter discussie te stellen, zij opgemerkt dat de verschillende feitelijke situatie van de onderhavige zaak niet overeenstemt met de overwegingen van voornoemd arrest. Verweerster gaat voorbij aan het feit dat zij [Or. 6] verzekeringsactiviteiten verricht in Polen, waar het schadebrengende feit zich ook heeft voorgedaan en het schadegeval is afgewikkeld. De feiten van zaak C-106/17 hadden betrekking op een Duitse verzekeringsmaatschappij die aansprakelijk was voor schade die was aangericht door een Duits onderdaan bij een verkeersongeval in Duitsland.
18. Uit de bewoordingen van artikel 13, lid 2, van de verordening volgt dat de artikelen 10, 11 en 12 alleen van toepassing zijn op de daarin bedoelde entiteiten. Deze hebben uit hoofde van verschillende aanknopingsfactoren een bevoorrechte positie wat betreft de mogelijkheid tot het instellen van een rechtsvordering. Dit wordt bevestigd door overweging 18 van de verordening. Door de constructie van de bepalingen van afdeling 3 zijn deze alleen van toepassing op deze categorie van entiteiten. Tegelijkertijd lijkt artikel 10 deze personen ook de mogelijkheid te bieden gebruik te maken van de in artikel 7, lid 5, genoemde bevoegdheid. De

¹ Beschikking van de Sąd Okręgowy w Szczecinie van 16 mei 2019, VIII Gz 70/19 – http://orzeczenia.ms.gov.pl/content/jurysdykcja/155515000004027_VIII_Gz_000070_2019_Uz_2019-05-16_001

Beschikking van de Sąd Okręgowy w Szczecinie van 16 mei 2019, VIII Gz 52/19 – http://orzeczenia.ms.gov.pl/content/jurvsdykcja/155515000004027_VIII_Gz_000052_2019_Uz_2019-05-16_001

Beschikking van de Sąd Okręgowy w Toruniu van 13 juni 2019, VI Gz 128/19 – http://orzeczenia.torun.so.gov.pl/content/SN/151025000003027_VI_Gz_000128_2019_Uz_2019-06-13_001

bepalingen van afdeling 3 van de verordening voorzien niet in een exclusieve bevoegdheid. Ze vormen slechts een bijzondere regeling met betrekking tot de algemene bevoegdheidsregels van de verordening ten voordele van de zwakste partij bij een geschil.

19. Derhalve doet de regeling de vraag rijzen of de bepalingen van afdeling 3 in zaken betreffende verzekeringsvorderingen in de weg staan aan de toepassing van de bepalingen van afdeling 2. Dat wordt ondersteund door de stellige bewoordingen van artikel 10. De twijfels worden versterkt door de formulering van artikel 12, eerste volzin, waarin is bepaald dat „de verzekeraar [...] bovendien [kan] worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan, indien het geschil een aansprakelijkheidsverzekering of een verzekering van onroerend goed betreft”. Met betrekking tot de wettelijke aansprakelijkheidsverzekering lijkt deze formulering overbodig, gelet op artikel 7, lid 2, tenzij ervan wordt uitgegaan dat de bepalingen van afdeling 3, die verzekeringszaken in het algemeen regelen, de toepassing van artikel 7 uitsluiten. In het geval van personen die niet profiteren van de in afdeling 3 genoemde faciliteiten betekent dit dat de zaak overeenkomstig artikel 4, lid 1, moet worden aangebracht voor de rechterlijke instantie van de woonplaats (vestigingsplaats) van de verweerder. De bevoegdheidsgronden van artikel 7, punt 2, en artikel 7, punt 5, zouden dus uitgesloten zijn.
20. De hierboven genoemde bevoegdheidsregeling van afdeling 3 is volledig met betrekking tot verzekeringszaken, maar alleen met betrekking tot de categorie van bevoorrechte entiteiten. Dit doet dus de vraag rijzen hoe de bevoegdheid moet worden vastgesteld wanneer een zaak [Or. 7] weliswaar betrekking heeft op een verzekeringskwestie (wanneer er een materiële vordering uit de verzekeringsregelgeving wordt afgeleid), maar de eiser niet de entiteit is die als de zwakkere partij in de rechtsverhouding wordt omschreven.
21. Aangezien de eiser een handelaar is die van een getroffen een schuldvordering jegens een verzekeraar uit hoofde van de wettelijke aansprakelijkheidsverzekering van de veroorzaker heeft verworven, zijn naar het oordeel van de rechter de bevoegdheidsregels van afdeling 2 van de verordening van toepassing. In de titel van afdeling 2 is sprake van de „bijzondere bevoegdheid”, opgevat als een lijst van rechtsfeiten waarbij voor de bevoegdheid van de rechterlijke instantie wordt aangeknoopt indien de afdelingen 3 tot en met 7 niet van toepassing zijn. Dat is het bijzondere karakter van de bevoegdheid, die plaats maakt voor de regels van de afdelingen 3 tot en met 7, maar die in het licht van artikel 5, lid 1, derogeert aan de algemene bevoegdheid van artikel 4, lid 1.
22. Artikel 7, punt 5, bepaalt uitdrukkelijk dat een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat ten aanzien van een geschil betreffende de exploitatie van een filiaal, van een agentschap of enige andere vestiging in een andere lidstaat kan worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het filiaal, het agentschap of de andere vestiging gelegen zijn.

23. Tegelijkertijd zij opgemerkt dat Gefion Insurance A/S in Polen actief is en in het register van de KNF staat ingeschreven als een in Polen aangemelde verzekeringsmaatschappij van een EU-lidstaat. De onderneming staat evenwel niet onder toezicht van de KNF maar van haar tegenhanger in Denemarken (Finanstilsynet). Dit kan betekenen - en de rechter neigt naar een dergelijke uitlegging - dat de onderneming in Polen actief is via een „andere vestiging” in de zin van artikel 7, lid 5, van de verordening, temeer daar de belangen van verweerster in Polen worden behartigd door de onderneming Crawford Polska sp. z o.o., die belast is met de afwikkeling van het schadegeval.
24. De rechter merkt op dat de door verweerster gehanteerde formule voor het verrichten van activiteiten in een andere lidstaat door middel van twee verschillende vennootschappen die geen bijkantoren in de zin van de kodeks spółek handlowych (wetboek van koophandel) zijn, kan leiden tot problemen bij de identificatie van de entiteit die belast is met de afwikkeling [Or. 8] van het schadegeval en bij de gerechtelijke procedure tegen de verzekeringsmaatschappij.² Dit heeft overigens geleid tot een groot aantal bij de KNF ingediende klachten die een inspectie door Finanstilsynet tot gevolg hebben gehad. Daarbij zijn talrijke onregelmatigheden aan het licht gekomen.³
25. Wat betreft de uitlegging van de termen „filiaal”, „agentschap” en „andere vestiging” heeft het Hof twee criteria vastgesteld om te bepalen of een vordering met betrekking tot de activiteiten van een dergelijke vestiging verband houdt met een lidstaat. In de eerste plaats impliceren deze begrippen het bestaan van een centrum van werkzaamheid dat zich naar buiten duurzaam manifesteert als het verlengstuk van een moederbedrijf, met een eigen directie en materiële uitrusting, zodat het zaken met derden kan doen, en wel dusdanig dat deze zich niet rechtstreeks tot het moederbedrijf behoeven te wenden (arrest van 18 maart 1981, Blanckaert & Willems, 139/80, EU:C:1981:70, blz. 819, punt 11). In de tweede plaats is vereist dat het voorwerp van geschil betrekking heeft op de exploitatie van deze entiteiten of op door hen namens het moederbedrijf aangegane verplichtingen die moeten worden nagekomen in de staat waar de entiteit is gevestigd (arrest van 22 november 1978, Somafer, 33/78, EU:C:1978:205, punt 13).
26. Volgens de verwijzende rechter voldoet de vennootschap waaraan verweerster de afwikkeling van het schadegeval heeft toevertrouwd aan deze voorwaarden. Het

² Verzoek om een prejudiciële beslissing van de Sąd Okręgowy w Poznaniu (rechter in tweede aanleg Poznań, Polen) van 15 januari 2019 - Corporis Sp. z o.o., gevestigd te Bielsko-Biała, tegen Gefion Insurance A/S, gevestigd te Kopenhagen - zaak C-25/19 (2019/C-164/12): „Moet artikel 152, leden 1 en 2, gelezen in samenhang met artikel 151 van richtlijn 2009/138/EG en overweging 8 van verordening nr. 1393/2007, aldus worden uitgelegd dat de vertegenwoordiging van een schadeverzekeringsonderneming door de aangestelde vertegenwoordiger ook betrekking heeft op de ontvangst van een stuk waarmee een procedure tot schadevergoeding naar aanleiding van een verkeersongeval is ingeleid?”

³ https://www.finanstilsynet.dk/Tilsyn/Vurderinger-af-finansielle-virksomheder/2019/Gefion_110719/Engelsk-version

betreft een onafhankelijke rechtspersoon die over de volledige en volwaardige bevoegdheid tot het verrichten van rechtshandelingen van een verzekeringsmaatschappij beschikt.

27. Het zou ook onverenigbaar zijn met de doelstellingen van de verordening dat een buitenlandse entiteit die in één van de lidstaten een economische activiteit verricht (in casu verzekeringsactiviteiten), in die **[Or. 9]** staat niet voor de rechter zou kunnen worden opgeroepen. In overweging 76 van richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 *betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf (Solvabiliteit II)* is bepaald dat „in het licht van de toenemende mobiliteit van de burgers van de Unie [...] wettelijke aansprakelijkheidsverzekering voor motorrijtuigen steeds vaker op grensoverschrijdende basis [wordt] aangeboden. Opdat het systeem van de groene kaart en de overeenkomsten tussen de nationale bureaus van motorrijtuigenverzekeraars naar behoren blijven functioneren, is het aangewezen dat een lidstaat kan verlangen van verzekeringsondernemingen, die in het kader van dienstverrichting op zijn grondgebied wettelijke aansprakelijkheidsverzekering voor motorrijtuigen aanbieden, dat zij zich aansluiten bij en deelnemen in de financiering van zowel het nationale bureau als het garantiefonds van de betrokken lidstaat. De lidstaat van dienstverrichting dient van ondernemingen die wettelijke aansprakelijkheidsverzekering voor motorrijtuigen aanbieden te verlangen dat zij op zijn grondgebied een vertegenwoordiger aanstellen, die alle nodige informatie met betrekking tot vorderingen vergaart en de betrokken onderneming vertegenwoordigt”.
28. Artikel 145, lid 1, tweede volzin, van deze richtlijn bepaalt evenwel dat „[m]et een bijkantoor wordt gelijkgesteld: elke duurzame aanwezigheid van een onderneming op het grondgebied van een lidstaat, ook indien die aanwezigheid niet de vorm heeft van een bijkantoor, maar enkel bestaat uit een bureau, beheerd door eigen personeel van de onderneming of door een zelfstandig persoon die echter gemachtigd is duurzaam voor die onderneming op te treden zoals een agentschap zou doen”. Dit pleit ervoor om Crawford Polska sp. z o.o. als een andere vestiging van verweerster in de zin van artikel 7, punt 5, van de verordening te behandelen.
29. Ondanks de hierboven uiteengezette twijfels is de verwijzende rechter geneigd alle gestelde prejudiciële vragen bevestigend te beantwoorden. **[Or. 10]**

[OMISSIS] [naam van de rechter]